

Arrest

nr. 210 743 van 10 oktober 2018
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat A. TYTGAT
Gulden Vlieslaan 68/10
1060 SINT-GILLIS

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 20 juli 2018 heeft ingediend tegen de beslissing van de adjunct-commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 21 juni 2018.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 30 augustus 2018 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 21 september 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. VAN CAMP.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. TYTGAT en van attaché G. HABETS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die volgens zijn verklaringen op 5 februari 2017 België is binnengekomen, diende op 13 februari 2017 een verzoek om internationale bescherming in.

1.2. Op 21 juni 2018 nam de adjunct-commissaris-generaal de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing, die verzoeker bij aangetekende brief van 21 juni 2018 ter kennis werd gebracht, is de bestreden beslissing die luidt als volgt:

*“Asielaanvraag: 13/02/2017
Overdracht CGVS: 01/03/2017*

U werd gehoord op het Commissariaat-generaal op 24/04/2018, van 08u59 tot 12u09. Uw advocaat meester Tytgat, A. was van 09u06 tot 12u09 aanwezig. Daarbij werd u bijgestaan door een tolk Pashtu-Nederlands.

A. Feitenrelaas

U verklaart afkomstig te zijn uit het dorp Nawabad (provinciecentrum Mahmud-i-Raqi, provincie Kapisa) de Afghaanse nationaliteit te bezitten en Pashtu van origine te zijn. U woonde samen met uw grootouders, ouders, drie broers, twee zussen, uw vrouw en uw twee zonen.

Ongeveer 2 weken voor uw vertrek uit Afghanistan kreeg u problemen met de Taliban. Op een dag had uw vader u gevraagd op zijn winkel te letten omdat hij naar de moskee ging in de namiddag. Toen u in de winkel stond, kwamen er 5 à 6 Talibanleden op motorfiets naar uw winkel. Ze vroegen u even te letten op de motorfietsen. Ze zouden binnen 20 à 25 minuten terugkeren. 15 à 20 minuten later hoorde u gewerschoten, waarna u de winkel afsloot en naar huis ging. Uw moeder raadde u aan naar de moskee te gaan om te kijken of uw vader oké was. Daar aangekomen, zei uw vader dat hij nog even naar de winkel zou terugkeren om na te gaan of de winkel goed afgesloten was. U keerde terug naar huis. Toen uw vader terug thuis was, zei hij dat de motorfietsen weg waren. Die nacht kreeg uw vader thuis een dreigtelefoontje van de Taliban, bedoeld voor u. Uw vader lichtte u de volgende morgen in over het dreigtelefoontje en bracht u naar uw tante in Korataz. Uw vader probeerde tevergeefs te onderhandelen met de dorpsoudsten om uw probleem via bemiddeling met de Taliban op te lossen. De Taliban kwamen ook diverse keren naar uw huis om te kijken waar u was. Ongeveer anderhalve week later werd uw vader ontvoerd door de Taliban. Na enkele dagen werd hij opnieuw vrijgelaten onder druk van dorpsouderen. Na zijn vrijlating kwam uw vader u opzoeken in Korataz. Diezelfde middag vertrok u naar Europa.

U vertrok in september à oktober van het jaar 2016. U reisde via uw dorp naar Korataz bij uw tante waar u nog ongeveer 2 weken verbleef. Vervolgens reisde u vanuit Korataz naar Kabul, Gazni en Kandahar waarna u Afghanistan verliet via Nimroz. U reisde ongeveer 3 maanden. Op 5 februari 2017 kwam u aan in België. U diende uw verzoek in op 13 februari 2017.

Ter staving van uw verzoek legde u volgende documenten voor: uw eigen taskara en de taskara van uw vader.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

U vreest bij terugkeer naar Afghanistan te zullen worden gedood door de Taliban. De Taliban zou u ervan beschuldigen spion voor de overheid te zijn.

Het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) meent echter dat uw relaas niet geloofwaardig is.

Vooreerst is het hoogst opmerkelijk en absoluut niet geloofwaardig dat u tijdens het interview bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) helemaal niets vermeldde over het feit dat uw vader ontvoerd zou zijn geweest door de Taliban (Vragenlijst CGVS, nr.3.5). Dit terwijl u bij het CGVS plots verklaarde dat uw vader ongeveer anderhalve week na uw ontmoeting met de leden van de Taliban en het moment waarop u was ondergedoken zou zijn ontvoerd door de Taliban. Bovendien verklaarde u uitdrukkelijk dat uw vader zelfs gefolterd werd tijdens zijn ontvoering. Uiteindelijk zou uw vader na enkele dagen geblinddoekt zijn vrijgelaten in de buurt van uw dorp (CGVS, p.13). Toen u met deze flagrante omissie in uw verklaringen bij de DVZ werd geconfronteerd, verklaarde u dat ze u bij DVZ enkel vroegen om over uw eigen probleem te vertellen en niet over het probleem van uw vader (CGVS, p.23).

Bovendien zou het interview bij de DVZ niet lang hebben geduurd en zou men u hebben verteld dat u bij het CGVS genoeg tijd zou krijgen om uw relaas volledig te kunnen brengen (CGVS, p.23). Deze uitleg is niet afdoende als verschoning voor de omissie. Uit het verslag van uw gesprek bij de DVZ blijkt echter helemaal niet dat u niet de tijd zou hebben gekregen om de belangrijkste elementen in uw relaas te vertellen. Uit het verslag van uw verklaringen voor de DVZ blijkt dat u toen op een chronologische, overzichtelijke en vrij gedetailleerde manier uw relaas hebt gebracht waarin alle andere (vervolgings)feiten die u ook bij het CGVS hebt aangehaald aan bod kwamen, nl. de leden van de Taliban die hun motorfietsen bij uw winkel achterlieten, het vuurgevecht dat u hoorde, de zoektocht naar uw vader, het afsluiten van de winkel, het nachtelijke dreigetelefoontje, uw onderduiken en het bezoek van de Taliban aan uw huis.. Tijdens uw gesprek bij de DVZ ging u óók in op de nasleep van deze problemen nadat u zelf reeds was ondergedoken: u vermeldde immers dat uw vader tijdens uw twee weken durende verblijf bij uw tante uw probleem tevergeefs probeerde op te lossen, waarna beslist werd dat u alsnog het land zou verlaten (Vragenlijst CGVS, nr.3.5). Indien uw vader tijdens die twee weken daadwerkelijk werd ontvoerd door de Taliban, kan redelijkerwijze worden verwacht dat u dit spontaan zou hebben aangegeven, quod non in casu. Deze omissie raakt aan de kern van uw relaas, gezien het gaat om een cruciaal element van uw geschetst probleem. Het is immers door uw toedoen dat de Taliban achteraf nog naar uw huis is gekomen. Indien u niet gevlucht zou zijn naar het huis van uw tante in Korataz, zou de Taliban immers geen reden gehad hebben om uw vader achteraf lastig te vallen. De beweerde ontvoering van uw vader is daarenboven geen onbelangrijk detail. Er dient te worden opgemerkt dat uw asielrelaas al bij al weinig complex is: het betreft een beperkt aantal gebeurtenissen op een relatief korte tijdsperiode. In een dergelijke context is het dan ook helemaal niet geloofwaardig dat u het meest ernstige vervolgingsfeit dat u en uw familieleden zouden hebben meegemaakt, nl. het feit dat uw vader werd ontvoerd en gefolterd door de Taliban, onvermeld zou hebben gelaten tijdens het gesprek bij de DVZ.

Daarenboven lijkt uw uitleg waarom u door de Taliban werd verdacht van een spion te zijn weinig overtuigend. Zowel in uw verklaringen bij de DVZ als bij het CGVS vermeldde u geïnteresserd te zijn door de Taliban omdat u de overheidstroepen zou ingelicht hebben over hun komst. (Vragenlijst CGVS, nr.3.5; CGVS, p.18). U kunt echter niet aannemelijk maken waarom de Taliban net u zou verdenken. Zo gaf u tijdens het persoonlijk onderhoud bij het CGVS zelf aan dat er op het moment van dat de gewapende leden van de Taliban hun motorfietsen bij uw winkel parkeerden nog mensen waren in de winkel (CGVS, p.19). Bovendien was er nogal wat tijd verstreken tussen het moment waarop de Talibs hun motorfiets kwamen stationeren bij u en het moment van de eigenlijke aanval ter hoogte van de moskee. U situeerde de aanval vlak voor het avondgebed. Volgens uw verklaringen zou het ook zo'n 12 of 13 minuten duren om te voet van uw winkel naar de moskee te gaan. Bijgevolg kan redelijkerwijze worden aangenomen dat er in die tussentijd nogal wat andere dorpelingen die Talibanleden zouden kunnen hebben gezien, waardoor de verdenking van de Taliban ook op anderen zou kunnen vallen. Het lijkt dan ook bijzonder vreemd dat zij ervan overtuigd zouden zijn dat u diegene was die hen verraden zou hebben.

Bovendien lijkt het gedrag van u en uw familieleden naar aanleiding van de bedreigingen niet in overeenstemming met uw beweerde vrees. Zo is het nogal vreemd dat uw vader u pas de volgende morgen inlichtte over het dreigetelefoontje vanwege de Taliban (CGVS, p.13). Indien de Taliban u 's nachts daadwerkelijk telefonisch bedreigde, lijkt het enigszins logisch dat u onmiddellijk stappen zou hebben ondernomen (CGVS, p.18,19). Hiermee geconfronteerd, verklaarde u dat er meestal nog overheidstroepen aanwezig zijn na een gevecht tegen de Taliban, waardoor tegenstanders van de overheid niet onmiddellijk naar de regio komen (CGVS, p.18). Dit gezegd zijnde, had u die nacht net meer kans om ongemerkt de regio te verlaten in plaats van pas de volgende ochtend te vertrekken. Het is dan ook zeer opmerkelijk dat uw vader u die nacht, toen hij de dreigetelefoon ontving, u gewoon rustig zou laten doorslapen, terwijl u de volgende ochtend dan opeens wel zeer snel uw geboorteregio moest verlaten op aandringen van uw vader.

Na het persoonlijk onderhoud bij het CGVS en na uitvoerige studie van uw verklaringen bij het DVZ werd een bijkomende flagrante tegenstrijdigheid gevonden over het gevecht dat volgens uw verklaringen zou hebben plaatsgevonden tussen Taliban en overheidstroepen. Tijdens uw gesprek bij de DVZ vermeldde u expliciet dat het ging om een gevecht tussen de Taliban en het Afghaanse nationale leger (ANA) (Vragenlijst CGVS, nr.3.5). Wanneer u het tijdens datzelfde gesprek had over het dreigetelefoontje dat uw vader heeft ontvangen van de Taliban, vermeldde u nogmaals uitdrukkelijk dat u door hen beticht werd 'te werken voor het nationaal leger' (Vragenlijst CGVS, nr.3.5). Tijdens het persoonlijk onderhoud bij het CGVS verklaarde u echter tot tweemaal toe dat het gevecht plaatsvond tussen Taliban en Afghaanse nationale politie (ANP) (CGVS, p.3,12).

Het feit dat u tijdens het CGVS opeens verklaart dat de politie en niet het leger betrokken was bij de aanval van de Taliban doet afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw verklaringen. Gezien het Afghaans nationaal leger en de Afghaanse nationale politie twee verschillende organisaties zijn, met verschillende uniformen en verschillende uitrustingen (cf. informatie in bijlage), kan redelijkerwijze worden verwacht dat u als Afghaans burger het verschil tussen beide zou kennen. Zelfs indien u niet rechtstreeks getuige was van de gevechten die dag, mag worden verwacht dat u zou weten wie de strijdende partijen waren, gezien het volgens u ging over een grootschalige confrontatie in uw eigen dorp en gezien u achteraf volgens uw verklaringen beschuldigd zou zijn van samenwerking met het Afghaanse nationale leger, of de Afghaanse nationale politie – al naargelang de versie van uw verhaal.

Er dient te worden opgemerkt dat u doorheen uw verklaringen niet aannemelijk heeft gemaakt dat u een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie heeft of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in artikel of 48/4 §2, a) en b) van de Vreemdelingenwet loopt. De door u in het kader van uw asielprocedure neergelegde documenten wijzigen voorgaande vaststellingen niet. Uw taskara en de taskara van uw vader die u neerlegde, tonen enkel aan dat u afkomstig bent uit Nawabad, Mahmud-i-Raqi.

Ter volledigheid moet gesteld worden dat uw raadsheer enkele bemerkingen overmaakte aan het CGVS op 7 mei 2018. Zo betwistte uw raadsheer in de notities van het persoonlijk onderhoud enkele vragen over de maanden en seizoenen (CGVS, p.5), etnische groepen (CGVS, p.5) en uw reisweg (CGVS, p.11). Hierbij moet echter worden opgemerkt dat het slechts details betreft aangaande uw herkomst en verblijf die hier niet ter discussie staan. Dergelijke opmerkingen doen dan ook geen afbreuk aan bovengenoemde vaststellingen.

Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afghaanse asielzoeker door het CGVS ook een beschermingsstatus krijgen ten gevolge van de algemene situatie in zijn regio van herkomst. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport “UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan” van 19 april 2016 in rekening genomen. Niettegenstaande het rapport aangeeft dat de veiligheidssituatie in 2015 achteruit gegaan is en dat zowel het aantal burgerslachtoffers, als het aantal veiligheidsincidenten op het gehele Afghaanse grondgebied gestegen is, bevestigt het rapport nog steeds het bestaan van regionale verschillen in de veiligheidssituatie in Afghanistan. Bovendien wordt nergens in deze UNHCR richtlijnen geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijke karakter van het conflict in Afghanistan, dienen de asielaanvragen van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

UNHCR wijst er op dat asielzoekers afkomstig uit “conflict affected areas” nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. UNHCR adviseert dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de gebieden waar er sprake is van een actief conflict volgende objectieve elementen in ogenschouw genomen worden om te bepalen of er sprake is van veralgemeend, willekeurig geweld: (i) het aantal burgers dat het slachtoffer is van willekeurig geweld, waaronder bomaanslagen, luchtaanvallen en zelfmoordaanslagen; (ii) het aantal conflict gerelateerde incidenten; en (iii) het aantal personen dat omwille van het conflict ontheemd werd. UNHCR benadrukt dat het aantal burgerslachtoffers en het aantal veiligheidsincidenten belangrijke indicatoren zijn voor het bepalen van de intensiteit van het voortdurend conflict in Afghanistan. In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reële risico voor burgers te beoordelen.

Uit de analyse van de veiligheidssituatie door UNHCR blijkt weliswaar dat de veiligheidssituatie in Afghanistan sinds begin 2013 verslechterd is, doch anderzijds blijkt dat het geweldsniveau en de impact van het conflict nog steeds regionaal erg verschillend zijn. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Afghanistan. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Afghanistan, dient in casu de veiligheidssituatie in het provinciecentrum Mahmud-i-Raqi in de provincie Kapisa te worden beoordeeld.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie de aan het administratief dossier toegevoegde EASO COI report Afghanistan: Security Situation van december 2017) blijkt dat het grootste aandeel van het geweld en de kern van het conflict in Afghanistan te situeren is in het Zuiden, Zuidoosten en het Oosten. De provincie Kapisa behoort tot de centrale regio van Afghanistan. Uit de beschikbare informatie blijkt het merendeel van de gewelddaden die er in de provincie Kapisa plaatsvinden voornamelijk doelgericht van aard zijn, waarbij overwegend de Afghaanse veiligheidsdiensten gevisieerd worden. Het geweld neemt er hoofdzakelijk de vorm aan van gewapende confrontaties tussen opstandelingen en Afghaanse veiligheidsdiensten. Niettegenstaande bepaalde districten in de provincie Kapisa als onveilig kunnen bestempeld worden, blijkt uit dezelfde informatie ook dat het geweldsniveau en de impact van het conflict in de provincie regionaal erg verschillend zijn. Het conflictgerelateerd geweld dat er in de provincie plaatsvindt, is immers hoofdzakelijk geconcentreerd in de zuidelijke districten, met name Tagab en Nejrab en in beduidend mindere mate in de rest van de provincie. De provincie Kapisa scoort in zijn geheel laag wat betreft het aantal veiligheidsincidenten in verhouding met het aantal burgers.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in het provinciecentrum Mahmud-i-Raqi van de provincie Kapisa actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in het provinciecentrum Mahmud-i-Raqi van de provincie Kapisa aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1.1. Verzoeker voert twee middelen aan.

- In een eerste middel - aangaande de weigering van de vluchtelingenstatus - voert verzoeker een schending aan van artikelen 48 en 48/3 van de Vreemdelingenwet.

Verzoeker betwist de motieven in de bestreden beslissing op verschillende punten:

(1) Betreffende de vastgestelde tegenstrijdigheden in zijn verklaringen over de ontvoering van zijn vader bij aanvang van de procedure en tijdens het persoonlijk onderhoud, voert verzoeker aan dat het interview op de Dienst Vreemdelingenzaken zeer kort verloopt en er weinig uitleg kan worden gegeven. Verzoeker concentreerde zich enkel op de feiten die hij zelf meemaakte. Hij heeft aldus in de mate van het mogelijke zijn volle medewerking verleend.

(2) Over verzoekers verklaringen waarom hij door de taliban ervan verdacht werd een spion te zijn, voert verzoeker aan dat hij “weergeeft hoe hij het zelf aanvoelt”. Hij meent dat de commissaris-generaal geen rekening houdt met het feit dat de bestuurders van de motorfietsen enkel hem, en niet de andere dorpsbewoners, aanspraken, zodat het “allesbehalve verwonderlijk” is dat zij hem viseren.

(3) Wat de motivering betreft over het gedrag van verzoekers familie naar aanleiding van de bedreigingen door de taliban, voert verzoeker aan dat *“helemaal niet objectief werd aangetoond dat de vlucht bij nacht veiliger zou zijn geweest dan bij klaarlichte dag. Wat voor de verwerende partij “bevreemdend” overkomt is daarom niet onjuist. De verzoeker kan toch de weergave van de feiten geen geweld aandoen omdat ze bij de verwerende partij “bevreemdend” zullen overkomen.”*

(4) Wat de tegenstrijdigheden betreft in zijn verklaringen over de strijdende partijen, wijst verzoeker erop dat de commissaris-generaal dit zelf pas ontdekte *“(n)a het persoonlijk onderhoud bij het CGVS en na uitvoerige studie van (zijn) verklaringen bij DVZ”*. Hij benadrukt dat hij niet persoonlijk aanwezig was bij de gevechten en dus niet op de uniformen kon voortgaan om de strijdende partij te identificeren. Bovendien werd verzoeker niet bevraagd over deze vastgestelde tegenstrijdigheid.

(5) Verzoeker merkt nog op dat uit de bemerkingen van zijn raadsman na het persoonlijk onderhoud het gebrek aan nauwkeurigheid van dit persoonlijk onderhoud blijkt.

Verzoeker wijst er verder nog op dat zijn identiteit en regio van herkomst niet betwist wordt en dat hij zo eerlijk en nauwkeurig mogelijk heeft geantwoord op de gestelde vragen. Hij meent dat *“[d]e bestreden beslissing tast ten onrechte het vermoeden van goede trouw aan”*. Hij benadrukt dat hij wel degelijk een gegronde vrees voor vervolging door de taliban heeft en dat hij niet kan rekenen op legitieme bescherming door de Afghaanse overheid.

- In een tweede middel - aangaande de weigering van de subsidiaire beschermingsstatus - voert verzoeker een schending aan van artikelen 48/2 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Hij voert aan dat *“uit een eenvoudige kijk op de kaart van Afghanistan blijkt dat de provincie Kapsila helemaal niet behoort tot de centrale regio van Afghanistan, doch duidelijk in het Oosten van het land moet gesitueerd worden”* (verzoekschrift, stuk 9). Hij wijst verder op informatie van het Belgische ministerie van Buitenlandse Zaken inzake de veiligheidssituatie in zijn regio van herkomst (verzoekschrift, stuk 10). Hij verwijst andermaal naar het feit dat hij een reële vrees voor vervolging of willekeurige onmenselijke en vernederende behandeling heeft door de taliban bij een terugkeer naar Afghanistan. Hij besluit dat *“de achtergrondinformatie die in het dossier van de verzoekende partij door de verwerende partij werd verzameld en gelegd het tegendeel niet aantoon, doch niet correct wordt geannaliseerd, en de verzoekende partij in de gegeven omstandigheden onmogelijk naar haar land van herkomst kan terugkeren”*.

2.1.2. Ter ondersteuning van het beroep voegt verzoeker de volgende stukken toe aan het verzoekschrift:

- bijlage 26 (stuk 3);
- attest van immatriculatie (stuk 4);
- een kopie van zijn taskara (stuk 5);
- een kopie van de taskara van zijn vader (stuk 6);
- een mail aan de commissaris-generaal van verzoeker op 27 april 2018 (stuk 7);
- een mail aan de commissaris-generaal van verzoeker met bemerkingen op het persoonlijk onderhoud van 7 mei 2018 (stuk 8);
- een kaart van Afghanistan (stuk 9);
- de *“laatste update van het Belgisch ministerie van Buitenlandse Zaken”* (stuk 10).

De Raad merkt op dat de stukken 5 en 6 reeds werden voorgelegd (Documenten voorgelegd door de asielzoeker, stuk 16, nrs. 1 en 2) en ook stuk 3 zich in het administratief dossier bevindt.

2.1.3. In een aanvullende nota van 13 september 2018 voegt de commissaris-generaal de volgende documenten toe:

- een uittreksel uit het EASO-rapport *“Country of Origin Information Report: Afghanistan security situation. Update”* van mei 2018;
- een uittreksel uit het EASO-rapport *“Country Guidance Afghanistan: Guidance note and common analysis”* van juni 2018.

2.1.4. Ter terechtzitting legt verzoeker met een aanvullende nota volgende stukken neer:

- de "Conflict Severity Map" van Afghanistan van UNOCHA gekopieerd uit EASO "COI Report: Afghanistan security situation. Update" van mei 2018 (stuk 11);
- een usb-stick (stuk 12).

2.2. De Raad onderzoekt het verzoek om internationale bescherming bij voorrang in het kader van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet (artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet).

Het arrest moet gemotiveerd zijn en geeft aan waarom verzoeker al dan niet beantwoordt aan de criteria van artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, waarbij de Raad duidelijk en ondubbelzinnig de redenen uiteenzet die hem ertoe brengen die beslissing te nemen.

2.3. Verzoeker slaagt er niet in zijn relaas aannemelijk te maken. Verzoeker beperkt zijn verzoekschrift in wezen tot het louter herhalen van zijn verklaringen en het volharden dat deze nauwkeurig en eerlijk zijn, het benadrukken dat zijn identiteit en herkomst niet wordt betwist en het minimaliseren en in twijfel trekken van de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal, hetgeen niet van die aard is om de motivering in de bestreden beslissing in een ander daglicht te stellen.

De Raad stelt vast dat de geloofwaardigheid van de door verzoeker aangehaalde vervolgingsfeiten wordt ondergraven doordat verzoeker, in tegenstelling tot zijn verklaringen tijdens het persoonlijk onderhoud, tijdens het interview bij aanvang van de procedure niet vermeldde dat zijn vader ontvoerd werd door de taliban (CGVS-vragenlijst, stuk 18, p. 2; Notities van het persoonlijk onderhoud, stuk 10, p. 13). Verzoeker herhaalt in zijn verzoekschrift zijn verklaringen dat het interview bij de Dienst Vreemdelingenzaken kort verloopt en dat hij zich concentreerde op de feiten die hij zelf meemaakte, doch de Raad merkt op dat verzoeker bij het invullen van de vragenlijst bij de Dienst Vreemdelingenzaken erop gewezen wordt dat van hem verwacht wordt dat hij kort, maar nauwkeurig de voornaamste elementen of feiten aangeeft die tot zijn vlucht hebben geleid. In deze ontslaat het verzoek om bondig te antwoorden op de gestelde vragen, verzoeker geenszins van zijn medewerkingsplicht en de verplichting om zo accuraat en volledig mogelijk zijn asielmotieven te vermelden van bij aanvang van de asielpcedure. De Raad merkt bovendien op dat de bestreden beslissing omtrent dit verweer terecht opmerkte dat: *"Toen u met deze flagrante ommissie in uw verklaringen bij de DVZ werd geconfronteerd, verklaarde u dat ze u bij DVZ enkel vroegen om over uw eigen probleem te vertellen en niet over het probleem van uw vader (CGVS, p.23). Bovendien zou het interview bij de DVZ niet lang hebben geduurd en zou men u hebben verteld dat u bij het CGVS genoeg tijd zou krijgen om uw relaas volledig te kunnen brengen (CGVS, p.23). Deze uitleg is niet afdoende als verschoning voor de ommissie. Uit het verslag van uw gesprek bij de DVZ blijkt echter helemaal niet dat u niet de tijd zou hebben gekregen om de belangrijkste elementen in uw relaas te vertellen. Uit het verslag van uw verklaringen voor de DVZ blijkt dat u toen op een chronologische, overzichtelijke en vrij gedetailleerde manier uw relaas hebt gebracht waarin alle andere (vervolgings)feiten die u ook bij het CGVS hebt aangehaald aan bod kwamen, nl. de leden van de taliban die hun motorfietsen bij uw winkel achterlieten, het vuurgevecht dat u hoorde, de zoektocht naar uw vader, het afsluiten van de winkel, het nachtelijke dreigtelefoontje, uw onderduiken en het bezoek van de Taliban aan uw huis.. Tijdens uw gesprek bij de DVZ ging u óók in op de nasleep van deze problemen nadat u zelf reeds was ondergedoken: u vermeldde immers dat uw vader tijdens uw twee weken durende verblijf bij uw tante uw probleem tevergeefs probeerde op te lossen, waarna beslist werd dat u alsnog het land zou verlaten (Vragenlijst CGVS, nr.3.5). Indien uw vader tijdens die twee weken daadwerkelijk werd ontvoerd door de Taliban, kan redelijkerwijze worden verwacht dat u dit spontaan zou hebben aangegeven, quod non in casu. Deze ommissie raakt aan de kern van uw relaas, gezien het gaat om een cruciaal element van uw geschetst probleem. Het is immers door uw toedoen dat de Taliban achteraf nog naar uw huis is gekomen. Indien u niet gevlucht zou zijn naar het huis van uw tante in Korataz, zou de Taliban immers geen reden gehad hebben om uw vader achteraf lastig te vallen. De beweerde ontvoering van uw vader is daarenboven geen onbelangrijk detail. Er dient te worden opgemerkt dat uw asielaanvraag al bij al weinig complex is: het betreft een beperkt aantal gebeurtenissen op een relatief korte tijdspanne. In een dergelijke context is het dan ook helemaal niet geloofwaardig dat u het meest ernstige vervolgingsfeit dat u en uw familieleden zouden hebben meegemaakt, nl. het feit dat uw vader werd ontvoerd en gefolterd door de Taliban, onvermeld zou hebben gelaten tijdens het gesprek bij de DVZ."* Verzoekers verweer hierover kan aldus niet dienstig worden aanvaard. Verzoeker kan aldus niet worden gevolgd dat hij voldaan heeft aan zijn medewerkingsplicht, hetgeen de geloofwaardigheid van zijn verklaringen ondermijnt.

De bestreden beslissing oordeelde bovendien terecht dat verzoeker niet aannemelijk maakt waarom de taliban hem zou viseren als spion voor de overheid, gelet op de volgende pertinente en terecht motivering: *“Daarenboven lijkt uw uitleg waarom u door de Taliban werd verdacht van een spion te zijn weinig overtuigend. Zowel in uw verklaringen bij de DVZ als bij het CGVS vermeldde u geïnterviewd te zijn door de Taliban omdat u de overheidstroepen zou ingelicht hebben over hun komst. (Vragenlijst CGVS, nr.3.5; CGVS, p.18). U kunt echter niet aannemelijk maken waarom de Taliban net u zou verdenken. Zo gaf u tijdens het persoonlijk onderhoud bij het CGVS zelf aan dat er op het moment van dat de gewapende leden van de Taliban hun motorfietsen bij uw winkel parkeerden nog mensen waren in de winkel (CGVS, p.19). Bovendien was er nogal wat tijd verstreken tussen het moment waarop de Talibs hun motorfiets kwamen stationeren bij u en het moment van de eigenlijke aanval ter hoogte van de moskee. U situeerde de aanval vlak voor het avondgebed. Volgens uw verklaringen zou het ook zo’n 12 of 13 minuten duren om te voet van uw winkel naar de moskee te gaan. Bijgevolg kan redelijkerwijze worden aangenomen dat er in die tussentijd nogal wat andere dorpelingen die Talibanleden zouden kunnen hebben gezien, waardoor de verdenking van de Taliban ook op anderen zou kunnen vallen. Het lijkt dan ook bijzonder vreemd dat zij ervan overtuigd zouden zijn dat u diegene was die hen verraden zou hebben.”*

Verzoeker voert in zijn verzoekschrift aan dat hij *“weergeeft hoe hij zelf aanvoelt”* en dat het *“allesbehalve verwonderlijk is”* dat zij hem viseren omdat zij tegen hem spraken, doch hiermee doet hij geenszins afbreuk aan de motivering in de bestreden beslissing. Verzoeker baseert zich aldus enkel op vermoedens, doch toont niet *in concreto* aan waarom de taliban hem als spion voor de overheid zou viseren.

De bestreden beslissing motiveerde bovendien pertinent en correct dat het niet aannemelijk is dat zijn vader hem pas de volgende dag inlichtte over het dreigtelefoontje van de taliban dat ‘s nachts werd gepleegd (Notities van het persoonlijk onderhoud, stuk 10, p. 13). Verzoeker komt in zijn verzoekschrift niet verder dan aan te voeren dat niet objectief werd aangetoond dat de vlucht bij nacht veiliger zou zijn dan bij klaarlichte dag, doch de Raad merkt op dat indien verzoeker en zijn familie daadwerkelijk bedreigd werden door de taliban, redelijkerwijze kan worden verwacht dat zij direct maatregelen zouden nemen om zich van deze bedreigingen te vrijwaren. Verzoeker gaat voorbij aan de motivering in de bestreden beslissing dat: *“Indien de Taliban u ‘s nachts daadwerkelijk telefonisch bedreigde, lijkt het enigszins logisch dat u onmiddellijk stappen zou hebben ondernomen (CGVS, p.18,19). Hiermee geconfronteerd, verklaarde u dat er meestal nog overheidstroepen aanwezig zijn na een gevecht tegen de Taliban, waardoor tegenstanders van de overheid niet onmiddellijk naar de regio komen (CGVS, p.18). Dit gezegd zijnde, had u die nacht net meer kans om ongemerkt de regio te verlaten in plaats van pas de volgende ochtend te vertrekken. Het is dan ook zeer opmerkelijk dat uw vader u die nacht, toen hij de dreigtelefoon ontving, u gewoon rustig zou laten doorslapen, terwijl u de volgende ochtend dan opeens wel zeer snel uw geboorteregio moest verlaten op aandringen van uw vader.”*

De bestreden beslissing oordeelde bovendien terecht dat de geloofwaardigheid van verzoekers verklaringen verder wordt ondergraven doordat hij tegenstrijdige verklaringen aflegde over de groepering van de overheid die tegen de taliban streed. Verzoeker herhaalt zijn verklaringen dat hij persoonlijk niet aanwezig was bij de gevechten, doch hij gaat voorbij aan de omstandige motivering in de bestreden beslissing dat: *“Na het persoonlijk onderhoud bij het CGVS en na uitvoerige studie van uw verklaringen bij het DVZ werd een bijkomende flagrante tegenstrijdigheid gevonden over het gevecht dat volgens uw verklaringen zou hebben plaatsgevonden tussen Taliban en overheidstroepen. Tijdens uw gesprek bij de DVZ vermeldde u expliciet dat het ging om een gevecht tussen de Taliban en het Afghaanse nationale leger (ANA) (Vragenlijst CGVS, nr.3.5). Wanneer u het tijdens datzelfde gesprek had over het dreigtelefoontje dat uw vader heeft ontvangen van de Taliban, vermeldde u nogmaals uitdrukkelijk dat u door hen beticht werd ‘te werken voor het nationaal leger’ (Vragenlijst CGVS, nr.3.5). Tijdens het persoonlijk onderhoud bij het CGVS verklaarde u echter tot tweemaal toe dat het gevecht plaatsvond tussen Taliban en Afghaanse nationale politie (ANP) (CGVS, p.3,12). Het feit dat u tijdens het CGVS opeens verklaart dat de politie en niet het leger betrokken was bij de aanval van de Taliban doet afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw verklaringen. Gezien het Afghaans nationaal leger en de Afghaanse nationale politie twee verschillende organisaties zijn, met verschillende uniformen en verschillende uitrustingen (cf. informatie in bijlage), kan redelijkerwijze worden verwacht dat u als Afghaans burger het verschil tussen beide zou kennen. Zelfs indien u niet rechtstreeks getuige was van de gevechten die dag, mag worden verwacht dat u zou weten wie de strijdende partijen waren, gezien het volgens u ging over een grootschalige confrontatie in uw eigen dorp en gezien u achteraf volgens uw verklaringen beschuldigd zou zijn van samenwerking met het Afghaanse nationale leger, of de Afghaanse nationale politie – al naargelang de versie van uw verhaal.”*

Verzoekers verweer dat de commissaris-generaal dit zelf pas ontdekte na uitvoerige studie van zijn verklaringen bij de Dienst Vreemdelingenzaken doet geen afbreuk aan de vastgestelde tegenstrijdigheid in verzoekers verklaringen en de motivering van de bestreden beslissing hierover. Het loutere feit dat verzoeker niet bevraagd werd over deze tegenstrijdigheid, betekent daarenboven niet dat de commissaris-generaal zijn beslissing niet op dit element zou mogen baseren.

Op grond van deze vaststellingen besluit de Raad dat verzoekers verklaringen over de vervolgingsfeiten geheel ongeloofwaardig zijn.

Waar verzoeker nog opmerkt dat uit de opmerkingen van zijn advocaat na het persoonlijk onderhoud, gestuurd per mail van 7 mei 2018, een gebrek aan nauwkeurigheid van dit persoonlijk onderhoud blijkt, merkt de Raad op dat het loutere feit dat verzoeker enkele verduidelijkingen en opmerkingen maakt betreffende dit persoonlijk onderhoud, niet betekent dat dit onderhoud onnauwkeurig zou gevoerd zijn. De Raad merkt op dat in de bestreden beslissing terecht werd geoordeeld dat de bestreden beslissing zich niet baseert op de opmerkingen die in de mail werden gemaakt: *“Zo betwistte uw raadsheer in de notities van het persoonlijk onderhoud enkele vragen over de maanden en seizoenen (CGVS, p.5), etnische groepen (CGVS, p.5) en uw reisweg (CGVS, p.11). Hierbij moet echter worden opgemerkt dat het slechts details betreft aangaande uw herkomst en verblijf die hier niet ter discussie staan. Dergelijke opmerkingen doen dan ook geen afbreuk aan bovengenoemde vaststellingen.”*

De door verzoeker neergelegde documenten kunnen voorgaande vaststellingen niet wijzigen. In de bestreden beslissing werd terecht opgemerkt dat de taskara van verzoeker en zijn vader louter diens identiteit en herkomst staven, hetgeen in onderhavige procedure niet wordt betwist. De door verzoeker in zijn verzoekschrift toegevoegde bijlage 26 en attest van immatriculatie en de mail van zijn advocaat over zijn stukken hebben louter betrekking op verzoekers procedure tot het bekomen van internationale bescherming en zijn verblijf in België, maar kunnen de geloofwaardigheid van zijn relaas niet herstellen.

Verzoeker legt ter terechtzitting een USB-stick neer met een video waarop volgens verzoekers verklaringen zijn oom te zien is en foto's van verzoekers oom en diens identiteitsdocumenten. Het betreffen aldus stukken aangaande verzoekers herkomst, verblijf en familiale achtergrond die hier niet ter discussie staan, zodat deze dan ook geen afbreuk doen aan bovenstaande vaststellingen.

Gelet op het voorgaande, kan niet worden aangenomen dat in deze is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden zoals bepaald in artikel 48/6, § 4, van de Vreemdelingenwet.

Bijgevolg kan niet worden aangenomen dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging koestert in de zin van artikel 1 van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

2.4. Voor zover verzoeker zich teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te bekomen beroept op de aangevoerde asielmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen dienaangaande. Verzoeker toont niet aan dat hij in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b), van de Vreemdelingenwet.

Wat de subsidiaire beschermingsstatus betreft, oordeelt de commissaris-generaal omtrent de veiligheidssituatie in Mahmud-i-Raqi in de provincie Kapisa dat, er actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoeker louter door een aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van het leven of de persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet.

De bestreden beslissing oordeelde terecht dat:

“Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie de aan het administratief dossier toegevoegde EASO COI report Afghanistan: Security Situation van december 2017) blijkt dat het grootste aandeel van het geweld en de kern van het conflict in Afghanistan te situeren is in het Zuiden, Zuidoosten en het Oosten. De provincie Kapisa behoort tot de centrale regio van Afghanistan. Uit de beschikbare informatie blijkt het merendeel van de gewelddaden die er in de provincie Kapisa plaatsvinden voornamelijk doelgericht van aard zijn, waarbij overwegend de Afgaanse veiligheidsdiensten gevisieerd worden. Het geweld neemt er hoofdzakelijk de vorm aan van gewapende confrontaties tussen opstandelingen en Afgaanse veiligheidsdiensten.

Niettegenstaande bepaalde districten in de provincie Kapisa als onveilig kunnen bestempeld worden, blijkt uit dezelfde informatie ook dat het geweldsniveau en de impact van het conflict in de provincie regionaal erg verschillend zijn. Het conflictgerelateerd geweld dat er in de provincie plaatsvindt, is immers hoofdzakelijk geconcentreerd in de zuidelijke districten, met name Tagab en Nejrab en in beduidend mindere mate in de rest van de provincie. De provincie Kapisa scoort in zijn geheel laag wat betreft het aantal veiligheidsincidenten in verhouding met het aantal burgers.”

Verzoekers verweer dat de provincie Kapisa in het oosten van Afghanistan gelegen is en dat de provincie op de Conflict Severity Map hoog scoort wat onveiligheid betreft kan geen afbreuk doen aan de vaststellingen in de bestreden beslissing dat het conflictgerelateerd geweld voornamelijk doelgericht is en zich concentreert in de meest zuidelijke districten Tagab en Nejrab, zoals ook blijkt uit de Conflict Severity Map en de overige door de commissaris-generaal toegevoegde informatie. Verzoeker is echter afkomstig uit het provinciecentrum Mahmud-i-Raqi. Bovendien blijkt ook uit de overige door de commissaris-generaal toegevoegde informatie dat de provincie Kapisa in zijn geheel laag scoort wat betreft het aantal veiligheidsincidenten in verhouding met het aantal burgers. De Raad merkt op dat de commissaris-generaal bij een aanvullende nota van 13 september 2018 landeninformatie heeft toegevoegd, waarin dezelfde informatie als deze die werd opgenomen in de bestreden beslissing, genoegzaam bevestigd wordt.

Waar verzoeker het reisadvies van de FOD Buitenlandse Zaken citeert, wijst de Raad erop dat dit advies betrekking heeft op westerlingen die naar Afghanistan reizen en niet slaat op Afghaanse staatsburgers. De informatie die hierin is opgenomen is slechts bedoeld om een algemene situatieschets te geven voor bezoekers van het land van herkomst van verzoeker, doch vormt geen leidraad voor de instantie die belast is met het onderzoek naar de gegronde vrees voor vervolging of het reële risico op ernstige schade van verzoekers om internationale bescherming.

De vaststellingen in de bestreden beslissing op dit punt worden dan ook overgenomen.

Hoewel dit de uitzonderlijke situatie betreft waarbij collectieve elementen een belangrijke rol spelen, moet niettemin het verzoek om internationale bescherming ook systematisch individueel worden onderzocht en dit in verhouding tot de twee andere in artikel 48/4, § 2, van de Vreemdelingenwet bedoelde situaties.

Voor zover verzoeker zich teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te bekomen beroept op de aangevoerde asielmotieven en de situatie waarbij rekening wordt gehouden met zijn persoonlijke omstandigheden, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen dienaangaande. Hij voert immers geen andere redenen aan waarom hij niet kan terugkeren naar Mahmud-i-Raqi in de provincie Kapisa.

Verzoeker toont gelet op het voormelde niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar Mahmud-i-Raqi in de provincie Kapisa een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a), b) of c), van de Vreemdelingenwet.

2.5. Verzoeker vraagt *in fine* van het verzoekschrift de bestreden beslissing te vernietigen. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoeker heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2°, van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tien oktober tweeduizend achttien door:

dhr. S. VAN CAMP,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

S. VAN CAMP